

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **V. B.**, zastoupen JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, se sídlem Na Popelce 2, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 12. 4. 2010, čj. 56/2010-NBÚ/07-OP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2015, čj. 11 A 123/2010 – 231,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 29. 11. 2007 žádost dle § 94 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o utajovaných informacích“), o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Důvěrné“. Na základě této žádosti, jež byla potvrzena Českou národní bankou (dále jen „ČNB“) jako jeho tehdejším zaměstnavatelem, provedl Národní bezpečnostní úřad (dále jen „úřad“) bezpečnostní řízení dle § 107 odst. 1 uvedeného zákona. Vycházel při tom z údajů uvedených žalobcem v dotazníku fyzické osoby, prohlášení k osobní způsobilosti, prohlášení o způsobilosti k právním úkonům, dále z údajů, které sdělil při pohovoru dne

12. 9. 2008, a z informací vyžádaných dle zákona o utajovaných informacích. Na základě zjištěných skutečností úřad u žalobce konstatoval bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o utajovaných informacích (tj. chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace), čímž žalobce nesplnil podmínku bezpečnostní spolehlivosti dle § 12 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Úřad proto rozhodl o nevydání osvědčení (rozhodnutím ze dne 9. 4. 2009, čj. 35603/2009-NBÚ/P).

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, jemuž ředitel úřadu vyhověl a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Ve zrušovacím rozhodnutí ze dne 9. 7. 2009, čj. 125/2009-NBÚ/07-OP, vyslovil názor, že měl úřad řízení zastavit, protože žalobce neposkytoval potřebnou součinnost, a z toho důvodu nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu o jeho žádosti o vydání osvědčení rozhodnout.

[3] V rámci nového projednání úřad provedl výslech matky žalobce a samotného žalobce opakovaně vyzval k doplnění údajů. Nakonec dospěl k závěru, že žalobce dostatečně nespolupracuje za účelem objektivního zjištění, zda jsou splněny podmínky pro vydání osvědčení. Vydal proto dne 16. 12. 2009 rozhodnutí čj. 117024/2009-NBÚ/P, kterým řízení v souladu s § 113 odst. 1 písm. h) zákona o utajovaných informacích zastavil. Podle uvedeného ustanovení úřad zastaví řízení tehdy, pokud účastník řízení podal nepravdivou nebo neúplnou výpověď nebo neposkytuje jinou nezbytnou součinnost a na základě daného stavu věci nelze rozhodnout.

[4] Proti rozhodnutí o zastavení řízení podal žalobce opět rozklad, který ředitel úřadu v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl. Konstatoval, že vzhledem k nejednoznačným odpovědím žalobce na otázky kladené úřadem nebyly dostatečně objasněny jeho finanční poměry. Žalobce sice vždy reagoval na jednotlivé výzvy úřadu, většinou však předkládal obecná sdělení, nikoliv konkrétní informace o svých majetkových a finančních poměrech.

[5] Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ředitele úřadu; tvrdil zejména nezákonnost správního řízení pro rozpor s § 89 odst. 1 a 2 zákona o utajovaných informacích. Nesouhlasil s tím, že by správnímu orgánu neposkytl dostatečnou součinnost k řádnému zjištění podstatných okolností nezbytných pro posouzení jeho žádosti.

II. Stručné shrnutí rozsudku městského soudu

[6] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[7] Zdůraznil, že žalovaný netvrdil, že by žalobce získal své finanční zdroje nelegální cestou, ale že nemá dostatek podkladů, aby mohl konstatovat, že tomu tak skutečně nebylo. Žalobce tím, že na některé otázky reagoval poskytnutím pouze neúplných informací, neumožnil žalovanému opatřit úplné podklady, které by zcela vyloučily existenci případného bezpečnostního rizika. Úřad žalobce zcela konkrétně vyzýval k doložení dalších informací, žalobce však své odpovědi vždy nekonkretizoval.

[8] Městský soud také zamítl žalobní námitky týkající se obsahu některých listin založených ve správním spise. Žalobce nemůže brojit proti listině, kterou je pouze předkládán žalobcův rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, neboť jde o zcela neformální a nezávazný dokument, který nemůže nijak zasáhnout do práv účastníka řízení. Obdobné uvedl soud i ve vztahu k námitce směřující proti obsahu listiny - sdělení adresované matce žalobce, že úřad postupoval ve vztahu k žalobci v souladu se zákonem.

[9] Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, v rámci níž žalobce tvrdil, že bezpečnostní řízení bylo vedeno snahou co nejvíce poškodit jeho pověst, což vyvozoval zejména ze skutečnosti, že se úřad dotazoval bezpečnostního ředitele jeho zaměstnavatele (České národní banky), zda stále trvá zaměstnanecký poměr žalobce, a z toho, že první rozhodnutí o neudělení osvědčení bylo adresováno k rukám tohoto bezpečnostního ředitele a nikoliv k rukám žalobce. Žalobce si sám jako doručovací adresu zvolil adresu svého zaměstnavatele, proto mu bylo první rozhodnutí úřadu zasláno na tuto adresu, to však k jeho rukám, nikoliv k rukám bezpečnostního ředitele. Soud ani nepovažoval za nestandardní postup úřadu, který žádal od zaměstnavatele žalobce vyjádření mezi jiným na „nadměrné požívání alkoholických nápojů nebo omamných látek, projevy agresivního či násilného chování“. Ničím nepodložené je také konstatování žalobce, že se správní orgán snažil sehnat jakýkoliv kompromitující materiál, který by mohl eventuálně použít k jeho vydírání za účelem získání jeho finančních prostředků. Podle soudu není z postupu správního orgánu patrný žalobcem tvrzený subjektivní zájem o zastavení řízení. Soud nepovažoval za důvodné ani námitky žalobce napadající konkrétní tvrzení správního orgánu a konkrétní výzvy o doložení informací.

[10] Žalovaný postupoval správně, pokud žalobci nezpřístupnil utajovanou část správního spisu. Soud se s utajovanou částí spisu v rámci přezkumu rozhodnutí seznámil a konstatoval, že závěry žalovaného mají oporu v obsahu tohoto spisového materiálu.

[11] Důvodná nebyla ani námitka napadající délku bezpečnostního řízení. Žalobce navíc ani nevyužil své možnosti uplatnit opatření proti nečinnosti, či podat žalobu na ochranu před nečinností. Pokud měl žalobce pochybnosti o konkrétní správnosti postupu některých zaměstnanců, mohl se na úřad obrátit se stížností, popř. námitkou podjatosti, což neučinil. Soud však tvrzené odvetné reakce zaměstnanců na základě informací obsažených ve správním spisu neshledal.

[12] Soud zamítl jako nedůvodné též námitky proti tomu, že v novém řízení po zrušení rozhodnutí ředitelem úřadu vyřizoval věc stejný pracovník úřadu a proti složení rozkladové komise. Souhlasil také s tvrzením žalovaného, že žalobcem uvedené měsíční výdaje byly podhodnocené. Městský soud nedal žalobci za pravdu, že by se mu podařilo dostatečně prokázat původ finančních částek (resp. různých vkladů na bankovní účty), na něž byl úřadem dotazován. Městský soud neshledal ani řadu dalších pochybení žalovaného, které žalobce ve své žalobě obsáhle namítal.

III. Důvody kasační stížnosti

[13] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu obsáhlou kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil pro jeho nezákonnost, a požádal, aby věc byla vrácena městskému soudu s vyloučením členů původního senátu č. 11.

[14] Vzhledem k rozsahu kasační stížnosti jsou v této části rozsudku shrnuty hlavní a spíše obecnější námitky; konkrétní námitky (očíslované čísla 1 až 31) jsou pro přehlednost uvedeny až v samotném právním posouzení věci Nejvyšším správním soudem.

[15] První okruh kasačních námitek směřuje proti vadám řízení před městským soudem. Stěžovatel je přesvědčen, že nebyla dodržena zásada rovnosti stran před soudem, neboť mu nebylo umožněno se seznámit s celým správním spisem. Navrhl, aby proti soudkyním městského soudu Haně Veberové a Jitce Hroudové bylo zahájeno kárné řízení pro zaviněné porušení povinností soudce, pro narušení důstojnosti soudcovské funkce a pro ohrožení důvěry v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Část jednání před soudem nebyla patrně vedena v jazyce českém, nýbrž v jazyce ženském, který stěžovatel neovládá. Jednání bylo vedeno způsobem zakládajícím diskriminaci vůči pohlaví, proto stěžovatel žádá, aby posouzení jeho argumentů bylo nadále prováděno primárně muži s ohledem na složité logické konstrukce, kterých ve svých vyjádřeních používá a jež prostupují i napadeným bezpečnostním spisem.

[16] Stěžovatel namítl, že účastníkům nebylo na závěr soudního jednání uděleno slovo ke konečným návrhům dle § 49 odst. 8 zákona č. 105/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tento úkon není možné nahradit písemným podáním učiněným v okamžiku, kdy je vyloučeno, že by mohlo jít o závěr jednání. Soud tak porušil stěžovatelovo právo domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu. Souhrnné jednání předsedající soudkyně by bylo možno kvalifikovat i přímo jako trestný čin, kdy se z příslušnosti k organizované skupině věnuje potlačování základních práv a svobod občanů České republiky.

[17] Celé řízení bylo vyplněno velkým množstvím lží ze strany soudu; předsedající soudkyně na listech 47 a 48 uvedla, že nemůže umožnit nahlížení do spisu, což bylo v rozporu s dikcí soudního řádu správního. Jednalo se tak o jeden z případů křivého poučení a tím porušení § 36 odst. 1 s. ř. s. Soudkyně také lhala v tom, že k dotazu v průběhu jednání uvedla, že o důkazních návrzích soud rozhodne do dalšího jednání, což následně neučinil. Zásadních chyb se soud dopustil při doručování písemností stěžovateli, který jej včas a jednoznačně informoval o změně doručovací adresy (č. l. 52), přesto mu soud po celý další rok posílal písemnosti na zrušenou adresu. Docházelo tak k poškozování stěžovatele, který musel monitorovat na týdenní či měsíční bázi činnost soudu. Stěžovatel upozornil též na chyby písemností Nejvyššího správního soudu založené ve spise městského soudu a porušení zákona shledal i v usnesení Nejvyššího správního soudu o nepodjatosti soudkyň Hany Veberové a Jitky Hroudové. Je tak pořád možné, že ve věci rozhodovaly podjaté soudkyně. Stěžovatel na posledním soudním jednání usiloval o vznesení nové námítce podjatosti na základě nově zjištěných skutečností o nich, což mu ale bylo soudkyní Veberovou znemožněno, proto námitku vznesl v tomto podání. Stěžovatel též namítá, že mu nebyl dán prostor uvést další rozhodné skutečnosti o věci

samé. Napadl také zjevnou manipulaci se správním spisem, který byl navíc celý vrácen žalovanému ještě před pravomocným skončením věci.

[18] Druhý okruh kasačních námitek se týká nezákonnosti napadeného rozsudku způsobené tím, že soud nevycházel z úplných informací a opominul velkou řadu podstatných skutečností zjištěných ve správním řízení. Soud nezjistil a nepovažoval za podstatné konkrétní doklady o příjmech stěžovatele. Stěžovatel chápe, že *„pro soud jde o informace, se kterými je vůbec obtížné být jen se seznámit a pochopit je, nicméně s ohledem na jejich rozsah, kdy tyto informace v podstatě tvoří větší část celého správního spisu a s ohledem na jejich celkovou vypovídací sílu není možné na tyto velmi detailní a konkrétní informace při rozhodování prakticky rezignovat“*. Správní orgán získal tyto informace typicky pro potěchu svých zaměstnanců, aby se osobně mohl seznámit s některými niternými informacemi stěžovatele, a aby co nejlouběji narušil a poškodil práva stěžovatele v oblasti ochrany osobních údajů. Tyto informace jsou také přístupné na internetu jako součást zveřejněných rozsudků. Soud některé informace zkresluje a uvádí zavádějící informace, které mají patrně nabudit dojem, že stěžovatel některé informace zatajil. Stěžovatel dále chápe jako útok proti své osobní cti vyjádření soudu v posledním odstavci na straně 8, že by snad četl napadená rozhodnutí. To nikdy nečinil, pouze vhodným způsobem v nezbytné míře citoval jejich krátké části tak, aby mohl rozvíjet své námitky alespoň na přijatelně pochopitelné úrovni. Nesouhlasí také s tím, že se vyjadřoval k jednotlivým listinám správního spisu údajně *„bez vztahu k žalobním námitkám“*. Namítl také nesprávné vyhodnocení jeho podání soudem, které bylo neúplné a soud ho proto měl vyzvat k jeho doplnění. Nelze také přisvědčit tvrzení soudu o zneužívání práva ze strany stěžovatele. Stěžovatel též namítá, že mu měl soud umožnit seznámit se s částí bezpečnostního spisu, ve které jsou beztak obsaženy nepravdivé informace.

[19] Stěžovatel zdůraznil, že se svou žalobou domáhal především toho, aby bylo bezpečnostní řízení jako celek přezkoumáno s ohledem na § 89 odst. 1 a 2 zákona o utajovaných informacích. Několik procedurálních otázek, které uvádí, navíc již není tou podstatou, ale není možno je posuzovat odděleně od jeho základní námitky. Stěžovatel se domnívá, že bezpečnostní řízení probíhá tak, že *„pokud účastník odmítne vydat alespoň větší část svého majetku, úřad v řízení postupuje tak, aby nebyl úplně a přesně zjištěn stav věci nezbytný k rozhodnutí a klade na účastníka řízení požadavky tak, aby je nemohl splnit, [...] a ještě ho u toho pokud možno šikanuje“*. Městský soud se hlavním principem žaloby zabýval pouze okrajově a velmi se snažil o to, aby nějakým způsobem vypreparoval části argumentace vytržené z kontextu jako údajné žalobní námitky proto, aby na těchto částech vydal definitivní odsudek proti stěžovateli a navíc postupoval tak, jako by článek 38 odst. 3 Listiny zněl, státní orgán má vždy pravdu.

[20] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by neposkytl úřadu dostatečnou součinnost, naopak má zato, že poskytl veškerou součinnost, o kterou byl žádán, neboť plnil zadání výzvy. Městský soud však jako neúplnou odpověď žalobci vytýká, že neuvedl informace, o které vůbec výzvou žádán nebyl. Městský soud tak fakticky činí účastníka řízení odpovědného za to, aby zcela vyvrátil bezpečnostní rizika své osoby. Neexistence bezpečnostního rizika však nemůže být prokázána žádnou odpovědí ani dokumentem. Správní orgán navíc nemůže žádat takové informace, jimiž účastník řízení ani nedisponuje.

IV. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[21] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry rozsudku městského soudu. K námitce stěžovatele týkající se porušení jeho práv zaručených Listinou uvedl, že procesní práva stěžovatele byla omezena příslušnými ustanoveními zákona o utajovaných informacích. V průběhu bezpečnostního řízení se žalovaný řídil čl. 4 odst. 4 Listiny a učinil vše proto, aby stěžovatelova práva byla omezena pouze v nejmenší míře, pokud takto stanoví zákon a v nezbytně nutném rozsahu. Pro úplnost podotkl, že existují povolání nebo činnosti, u nichž jsou ve veřejném zájmu v souladu s čl. 26 odst. 2 Listiny stanoveny další speciální podmínky, ať už na vzdělání či bezpečnostní spolehlivost. Stěžovatel měl proto poskytnout kvalifikovanou součinnost, aby bylo možno určit, zda je osobou bezpečnostně spolehlivou či nikoliv. Žalovaný dále upozornil, že v bezpečnostním řízení nelze uplatnit zásadu rovnosti stran, neboť úřad v tomto řízení není procesní stranou, ale orgánem rozhodujícím v rozsahu zákonem svěřené pravomoci. O rovnosti stěžovatele a úřadu lze hovořit až v řízení před soudem, kdy jsou oba účastníky řízení, tedy stranami.

[22] Ke stěžovatelově námitce vztahující se k jeho nemožnosti seznámit se s utajovanou částí bezpečnostního spisu žalovaný uvedl, že stěžovatel sice je držitelem osvědčení pro seznamování se s dokumenty pro stupeň „vyhrazené“, nicméně dle § 6 zákona o utajovaných informacích musí fyzická osoba pro přístup k informacím stupně utajení Vyhrazené splňovat i další podmínku, a to že přístup k utajované informaci nezbytně nutně potřebuje k výkonu své funkce, pracovní nebo jiné činnosti. Je však zřejmé, že tato „potřeba znát“ nebyla v případě stěžovatele naplněna. Nutno také konstatovat, že utajovaná část bezpečnostního svazku nebyla pro rozhodnutí ředitele úřadu o zamítnutí rozkladu relevantní; na tyto písemnosti ani ve svém rozhodnutí o rozkladu neodkazoval.

[23] Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[25] Pro přehlednost Nejvyšší správní soud strukturoval odůvodnění svého rozhodnutí následujícím způsobem. Nejprve se zabýval tvrzenými procesními pochybeními městského soudu a námitkami směřujícími proti soudkyním, které v této věci rozhodovaly (viz kap. V.A). Dále se věnoval namítané nezákonnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřoval zejména v nesprávném posouzení otázky, zda bylo bezpečnostní řízení vedeno v souladu s § 89 odst. 1 a 2 zákona o utajovaných informacích (viz kap. V.B). V další části se zaměřil na stěžovatelovo tvrzení, že městský soud některé skutečnosti ve správním spise

záměrně dezinterpretovat (viz kap. V.C). Svou pozornost také zaměřil na namítaná procesní pochybení v rámci bezpečnostního řízení (viz kap. V.D). Poslední kapitola této části odůvodnění rozsudku patří stručnému shrnutí (viz kap. V.E).

[26] Po přezkoumání všech námitek soud dospěl k závěru, že kasační stížnosti není důvodná.

[27] Na úvod Nejvyšší správní soud poznamenává, že nepřehlédl stěžovatelovu žádost o „maximální možné prodloužení lhůty“ pro doplnění jeho kasační stížnosti o další podrobnější argumentaci, nejlépe do 15. září 2015. Vzhledem k tomu, že soud rozhodoval až po tomto datu, měl stěžovatel možnost svou kasační stížnost doplnit, ovšem tak neučinil. Navíc je třeba uvést, že kasační stížnost obsahuje dostatečné kasační námitky a poměrně vyčerpávající argumentaci, proto nebylo nutno stěžovateli (případně jeho zástupci) určovat lhůtu pro její doplnění.

V.A Namítaná procesní pochybení městského soudu

[28] Stěžovatel namítá porušení zásady, podle které jsou si účastníci v řízení před soudem rovni. Jako důvod uvádí zejména skutečnost, že mu nebylo umožněno seznámit se s utajovanou částí bezpečnostního svazku a byl tak vystaven nepříznivé informační asymetrii. Tuto námitku stěžovatel postupně rozvíjí v rámci dalších kasačních námitek s tím, že informace obsažené v utajovaném spise jsou smyšlené a že by měl mít možnost na ně reagovat.

[29] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že nemožnost účastníka řízení (stěžovatele) nahlížet do utajované části bezpečnostního svazku vyplývá přímo ze zákona o utajovaných informacích a je dána specifickou povahou tohoto řízení, v rámci něhož dochází k prověřování bezpečnostní spolehlivosti fyzických osob. O specifické povaze bezpečnostního řízení se podrobně zmínil v napadeném rozsudku městský soud, který také odkázal na nálezy Ústavního soudu, podle nichž není možné v tomto řízení s ohledem na zájem na ochraně utajovaných informací garantovat všechna procesní práva prověřovaných osob, nicméně nelze rezignovat na zajištění ústavní ochrany jejich práv (viz nálezy ÚS ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 28/02 a ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000).

[30] Městský soud správně uzavřel, že správní orgán nemohl stěžovatele seznámit s utajovanou částí bezpečnostního spisu, která obsahuje zprávou zpravodajské služby o výsledku šetření ohledně jeho osoby. Tento závěr jednoznačně vyplývá z § 89 odst. 7 zákona o utajovaných informacích, podle kterého „účastník řízení a jeho zástupce mají před vydáním rozhodnutí právo nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj výpisy, s výjimkou té části bezpečnostního svazku (§ 124), která obsahuje utajovanou informaci“.

[31] Stejně tak ani městský soud nemohl stěžovateli umožnit do utajované části správního spisu nahlížet.

[32] Omezení práva nahlížet do spisu upravuje v obecné rovině § 45 odst. 3 s. ř. s., podle něhož předseda senátu vyloučí z nahlížení ty části spisu, které podle označení správního orgánu obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem (zákonem o

utajovaných informacích) nebo jiné informace chráněné podle zvláštních zákonů. Podle § 45 odst. 4 s. ř. s. z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odst. 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. Z nahlížení nelze vyloučit ani ty části spisu, do nichž měl účastník právo nahlížet v řízení před správním orgánem.

[33] Speciální úpravu nahlížení do utajovaných částí spisu ovšem zakotvuje zákon o utajovaných informacích, konkrétně § 133 (viz rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2010, čj. 9 As 29/2009 – 84). Podle odst. 2 tohoto ustanovení se dokazování v soudním řízení provádí tak, aby byla šetřena povinnost zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích obsažených ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie. Odstavec 3 zmíněného ustanovení uvádí, že *„úřad označí okolnosti uvedené v odstavci 2, o kterých tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena; do oddělených částí spisu účastník řízení, jeho zástupce a osoby zúčastněné na řízení nahlížet nemohou. V ostatním nejsou ustanovení zvláštního právního předpisu o dokazování, označování částí spisu a nahlížení do něj dotčena.“*

[34] Z uvedených ustanovení je zřejmé, že o oddělení příslušné části spisu rozhoduje soud, respektive předseda příslušného senátu, a to za předpokladu, že dospěje k závěru, že jsou pro vyloučení určitých informací z nahlížení do spisu splněny shora uvedené zákonné předpoklady. Zákon o ochraně utajovaných informací přitom neváže postup stanovený v § 133 odst. 3 na skutečnosti klasifikované konkrétním určitým stupněm utajení, ale tento postup se v obecné rovině uplatní na jakékoliv utajované informace (od vyhrazených až po přísně tajné), které jsou obsaženy ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie, pokud by jejich zpřístupněním mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie, jsou-li současně označeny úřadem, který o nich tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti (viz rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 As 9/2010 - 94).

[35] V posuzované věci předsedkyně senátu stěžovateli k jeho žádosti o zpřístupnění celého správního spisu k nahlížení přípisem ze dne 20. 1. 2011 sdělila, že mu s ohledem na předmět řízení nemůže povolit nahlédnout do utajované části spisu. Odkázala přitom na § 89 odst. 7 zákona o utajovaných informacích. Toto ustanovení však upravuje nahlížení do spisu v bezpečnostním řízení, nikoliv v řízení před soudem. Až opatřením ze dne 8. 10. 2014 předsedkyně senátu vyloučila z nahlížení část správního spisu žalovaného, a to doklady označené žalovaným jako doklady, ke kterým se váže povinnost mlčenlivosti a jsou žalovaným označeny jako „Důvěrné“. Toto opatření však následně nahradila opatřením ze dne 9. 10. 2014, ve kterém nahradila chybně uvedené označení „Důvěrné“ za označení „Vyhrazené“. Uvedla, že jde o doklady obsahující skutečnosti chráněné zvláštním zákonem a těmito doklady nebude prováděn důkaz soudem. S tímto důvodem pro upření práva nahlížet do spisu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Pokud navíc dotčenou částí spisu soud neprováděl důkaz, nebyl zde žádný důvod, aby stěžovatel do této části spisu nahlížel. Nebyl tak ani důvod pro aplikaci § 133 odst. 3 zákona o utajovaných informacích jako speciální úpravy k § 45 odst. 4 s. ř. s. Až v případě, kdy by soud touto částí spisu důkaz prováděl, musel by dále zvážit, zda ji stěžovateli zpřístupní k nahlížení,

nebo zda rozhodne dle § 133 odst. 3 zákona o utajovaných informacích o oddělení této části spisu a znemožnění nahlížení do ní.

[36] Na uvedený závěr nemá žádný vliv ani skutečnost, že stěžovatel disponuje oprávněním seznamovat se skutečnostmi označenými jako „Vyhrazené“. Jak správně uvedl žalovaný, v tomto případě nebyly splněny podmínky § 6 odst. 1 zákona o utajovaných informacích upravující podmínky přístupu fyzické osoby k informacím označeným tímto stupněm utajení.

[37] Postupu městského soudu, který neumožnil stěžovateli nahlédnout do části spisu, jenž žalovaný označil jako část obsahující utajované informace, proto nelze nic zásadního vytknout. Nebyla tak ani porušena zásada rovného zacházení. Nelze hovořit ani o informační asymetrii, protože městský soud ani před tím žalovaný z této části spisu nevycházely. Nedůvodná je také stěžovatelova námitka, že jej předsedkyně senátu v tomto směru křivě poučila.

[38] Na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že z kasační stížnosti stěžovatele je patrné, že jeho úsilí nahlédnout do utajované části spisu je motivováno zejména jeho silným přesvědčením, že tato část spisu obsahuje nepravdy a skutečnosti, které stěžovatele poškozují, a má tak potřebu se k nim vyjádřit a vysvětlit je. Tomu ovšem Nejvyšší správní soud po podrobném prostudování utajované části spisu nemůže přisvědčit. Naopak se ztotožňuje s městským soudem v tom, že tento spis neobsahuje žádné rozhodné informace pro přezkum napadeného rozhodnutí o zastavení řízení ani informace, jež by stěžovatele nějakým způsobem poškozovaly.

[39] Stěžovatel dále brojil proti tomu, že městský soud neprovedl jím navrhané dokazování, a to pouze s poznámkou, že dokazování ve správním soudnictví není běžné.

[40] Pokud jde o navrhaný výslech svědkyně – stěžovatelovy matky L. B., městský soud správně uvedl, že provedení tohoto výslechu bylo nadbytečné, jelikož svědkyně již byla vyslechnuta v bezpečnostním řízení (viz protokol o výpovědi svědka ze dne 22. 9. 2009, č. l. 228 správního spisu). Smyslem soudního řízení nebylo zjišťovat původ stěžovatelových finančních prostředků, nýbrž posouzení, zda byly tyto skutečnosti dostatečně prokázány v průběhu bezpečnostního řízení. Případné dodatečné informace o původu stěžovatelova majetku, které byla svědkyně připravena poskytnout, by tak pro soud nebyly relevantní.

[41] Tvrzení stěžovatele, že na svědkyni byl při výslechu před úřadem vyvíjen tlak, ze správního spisu nijak nevyplývá. Svědkyně sama po skončení výslechu na dotaz žalovaného uvedla, že nemá žádné výhrady k chování pracovníků úřadu v průběhu pohovoru či ke způsobu jeho protokolace. Svým podpisem také stvrdila, že jí byla dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které byly předmětem její výpovědi. Lze souhlasit s městským soudem, že z obsahu protokolu nevyplývá, že by svědkyně nerozuměla otázkám nebo nebyla orientována. Prohlásila, že úplně a pravdivě odpověděla na všechny položené otázky s ohledem na svůj věk. Svoje výhrady k postupu pracovníků úřadu vyjádřila svědkyně ve svém dopise ze dne 8. 10. 2009 adresovaném Mgr. Š., nicméně zde si konkrétně nestěžovala na jakýkoliv nátlak vyvíjený na ni v průběhu výslechu, nýbrž

na postup vůči stěžovateli. Údajný nátlak pak popsala až ve svém čestném prohlášení ze dne 1. 11. 2014 předloženém městskému soudu. Nejvyššímu správnímu soudu se však takové tvrzení jeví jako velmi nepravděpodobné a motivované stěžovatelovým neúspěchem s jeho žádostí, nežli založené na pravdě.

[42] Poznámkou, že ve správním soudnictví není dokazování běžné, se sám městský soud snažil vysvětlit, že smyslem soudního přezkumu správního rozhodnutí není provádění rozsáhlého dokazování, které stěžovatel navrhoval (mimo jiné dokazování výsledkem řady svědků), nýbrž přezkum rozhodnutí správního orgánu podle skutkového a právního stavu, jenž tu byl ke dni jeho rozhodování (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že provedení navržených důkazů by pro přezkum toho, zda stěžovatel v bezpečnostním řízení vynaložil dostatečnou součinnost, bylo zcela nadbytečné.

[43] Stěžovatel se v soudním řízení domáhal toho, aby byl sám vyslechnut jako svědek. V tomto Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že stěžovatel v řízení vystupoval v pozici žalobce, a nebylo proto namístě, aby byl vyslýchán jako svědek. Městský soud proto ani nepochybil, pokud se nevyjádřil k návrhu stěžovatele na provedení polygrafického vyšetření.

[44] Pokud jde o námitku pochybení městského soudu týkající se doručování písemností stěžovateli, ani tu Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Stěžovatel sice soudu písemností ze dne 20. 9. 2012 založenou na č. l. 52 soudního spisu oznámil, že skončila platnost doručovací adresy na jeho osobu, nicméně ze soudního spisu nevyplývá, že by uvedl jinou doručovací adresu, na níž by mu měl soud písemnosti doručovat. Je sice jistým pochybením, že soud po určitou dobu nadále doručoval stěžovateli písemnosti na tuto adresu, není však pochyb o tom, že by byla nějakým způsobem krácena stěžovatelova práva, neboť se všemi písemnostmi založenými ve spise se podrobně seznámil při opakovaných nahlížení do spisu. Během těchto nahlížení na doručování na chybnou adresu neupozornil. Od písemnosti ze dne 19. 8. 2014 (předvolání na ústní jednání – viz č. l. 146 spisu městského soudu) již městský soud doručoval stěžovateli na jeho adresu v P. Stěžovatel přitom i nadále pravidelně monitoroval činnost soudu prostřednictvím nahlížení do spisu.

[45] Soud se neztotožňuje ani s námitkou stěžovatele týkající se porušení § 49 odst. 8 s. ř. s., podle kterého musí být na závěr soudního jednání účastníkům uděleno slovo ke konečným návrhům. Ze soudního spisu je patrné, že v průběhu ústních jednání předsedkyně senátu stěžovatele opakovaně vyzývala, aby obsáhle necitoval znění jednotlivých písemností založených ve spise, jež jsou soudu známy, a soustředil své námitky proti napadenému rozhodnutí a případně proti obsahu jednotlivých listin obsažených v soudním spise. Jelikož stěžovatel tyto výzvy nerespektoval, dospěl městský soud k závěru, že zneužívá zásadu ústnosti a zásadu projednací na úkor zásady rychlosti a hospodárnosti řízení. Aby však nedošlo ke zkrácení procesních práv účastníků řízení, uložil jim usnesením ze dne 11. 11. 2014, čj. 11 A 23/2010 – 174, aby svá další vyjádření včetně závěrečného návrhu a specifikace nákladů řízení, učinili k soudu v písemné formě a stanovil jim k tomu přiměřenou lhůtu 15 dnů od doručení tohoto usnesení. Nejvyšší správní soud v tomto postupu nespatřuje jakékoliv pochybení městského soudu, naopak

jej považuje za efektivní a souladný se zásadou rychlosti řízení. Tento postup má také oporu v zákoně, konkrétně v § 37 odst. 1 s. ř. s., podle kterého může předseda senátu vždy uložit, aby byl úkon proveden písemně nebo ústně do protokolu. Byť tedy městský soud měl za to, že stěžovatel zneužívá zásady ústnosti a vyjadřuje se nad rámec předmětu řízení, umožnil mu předložit své vyjádření písemně, a to včetně konečného návrhu. Stěžovatel tak měl možnost se plně vyjádřit a nelze proto shledat, že by byl jakkoliv zkrácen na svých procesních právech. Nejvyšší správní soud se navíc s názorem městského soudu, že stěžovatel zneužíval zásady ústnosti, ztotožňuje. I přes opakované výzvy soudu totiž nebyl schopen koncentrovat své námitky k jádru problému. Nemůže proto ani přesvědčit námitce, že městský soud stěžovatele urazil na cti, když ho vyzval k tomu, aby nečetl správní rozhodnutí, která jsou soudu známa.

[46] Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud neoprávněně manipuloval se soudním spisem. Konkrétně stěžovatel namítl, že správní spis byl žalovanému vrácen ještě před rozhodnutím soudu ve věci. Z doručenky založené ve spise městského soudu je však zjevné, že úřad zásilku se správním spisem převzal dne 25. 5. 2015, tedy až po datu rozhodnutí městského soudu dne 28. 4. 2015.

[47] Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v řízení před soudem nebyla porušena procesní práva stěžovatele. Městský soud se nedopustil takových pochybení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[48] Stěžovatel dále brojí, a to poměrně nevybíravým způsobem, proti soudkyním rozhodujícího senátu městského soudu, předsedkyni JUDr. Haně Veberové a člence senátu JUDr. Jitce Hroudové. Vytýká jim jednak zkreslování informací zjištěných ze správního spisu, celkové nepochopení problematiky a nedostatek erudice pro rozhodování ve věci. V obecné rovině uvádí, že jejich jednání narušuje důstojnost soudcovské funkce a ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

[49] Nejvyšší správní soud považuje námitky směřující přímo proti osobám zmiňovaných soudkyň za velmi nepřípadné. Stěžovatel v nich dává zejména najevo svůj pocit nadřazenosti a také nespokojenost s jejich postupem, který není v souladu s jeho představami. Tvzení stěžovatele, že soudkyně hovoří jazykem ženským, a že by ve věci měli rozhodovat raději muži, považuje soud za velmi urážející a se sklonem k diskriminaci na základě pohlaví. Nejvyšší správní soud se těmito námitkami nehodlá pro jejich naprostou nepatřičnost zabývat. Osobní urážky soudkyň týkající se jejich nepochopení problematiky či bývalého členství v komunistické straně nelze považovat za relevantní námitky, ale spíše za obecné vyjádření nesouhlasu stěžovatele s postupem soudu a jeho rozhodnutím.

[50] Otázku případné podjatosti soudkyň vyřešil Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 27. 11. 2013, čj. Nao 58/2013 – 107, kde vyslovil, že tyto soudkyně nejsou pro rozhodování v dané věci podjaté. Toto rozhodnutí již stěžovatel nemůže napadat a nepřípustné jsou také jeho připomínky k obsahu písemností Nejvyššího správního soudu založených ve spise městského soudu, neboť ty nyní nemohou být předmětem přezkumu. Námitku podjatosti navíc může účastník řízení uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit

při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží (viz § 8 odst. 5 s. ř. s.). Z vyjádření stěžovatele ani není patrné, že by měl jakékoliv nové skutečnosti, které by podjatost soudkyň městského soudu zakládaly. Tyto důvody spíš stěžovatel konstruuje v podobě jejich nedostatečné erudice či členství v komunistické straně nebo ničím nepodloženého zájmu stěžovateli uškodit. Vzhledem k výše uvedenému nemůže stěžovatel námitku podjatosti uplatňovat v kasační stížnosti, kdy o věci již bylo městským soudem rozhodnuto. Jednalo by se totiž o námitku jednak nepřípustnou (neboť ve věci již bylo rozhodnuto) a jednak opožděnou (vzhledem k tomu, že již uplynula týdenní lhůta pro podání námitky podjatosti).

V.B Námitka porušení § 89 odst. 1 a 2 zákona o utajovaných informacích

[51] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem řízení je přezkum rozhodnutí úřadu o zastavení bezpečnostního řízení dle § 113 odst. 1 písm. h) zákona o utajovaných informacích. Podle tohoto ustanovení úřad bezpečnostní řízení zastaví, pokud *„účastník řízení podal nepravdivou nebo neúplnou výpověď nebo neposkytuje jinou nezbytnou součinnost a na základě daného stavu věci nelze rozhodnout“*. Konkrétně správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatel nedostatečně reagoval na výzvy úřadu, a proto nebyly dostatečně prokázány jeho finanční poměry. Není tak možné zjistit, zda splňuje podmínky pro vydání osvědčení. Úkolem městského soudu v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí bylo zhodnotit, zda stěžovatel (ne)poskytoval dostatečnou součinnost v bezpečnostním řízení, a jestli tedy byly dány důvody pro zastavení řízení.

[52] Stěžovatel sám akcentoval, že jeho primární námitkou je rozpor postupu žalovaného v bezpečnostním řízení s § 89 odst. 1 a 2 zákona o utajovaných informacích. Je totiž přesvědčen, že vždy přesně a úplně reagoval na výzvy soudu a podával mu úplné a pravdivé informace. Byť by se mohly jevit jako nevěrohodné, tento fakt z jejich úplnosti a pravdivosti nijak neubírá a ani ubírat nemůže. Stěžovatel je toho názoru, že úřad nemůže přenášet svou povinnost prověřit bezpečnostní riziko žadatele na samotného žadatele.

[53] Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o utajovaných informacích *„úřad v bezpečnostním řízení [...] postupuje tak, aby byl úplně a přesně zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Při řízení musí být šetřena osobní čest a důstojnost všech osob řízením dotčených.“*

[54] Nejvyšší správní soud považuje za podstatné připomenout, že v případě stěžovatele se jednalo o řízení o žádosti ve smyslu § 94 zákona o utajovaných informacích o osvědčení ve stupni „Důvěrné“. Již ze samotné povahy řízení o žádosti vyplývá, že žadatel musí vyvinout určité úsilí, aby doložil a prokázal splnění podmínek pro vyhovění žádosti. V případě žádosti o přístup k utajovaným skutečnostem je třeba splnit poměrně přísné zákonem stanovené podmínky, které jsou z důvodu ochrany bezpečnostních zájmů státu nastaveny tak, že je splňuje pouze omezený okruh osob. Význam § 89 odst. 1 zákona o utajovaných informacích tkví v tom, že správní orgán musí co nejdůkladněji prověřit osobu žadatele a získat co nejvíce informací, na základě kterých bude moci posoudit naplnění podmínek pro vyhovění žádosti. Vychází tak zejména z podkladů doložených stěžovatelem – z dotazníku fyzické osoby (§ 95); podmínky pro vydání osvědčení si může ověřit z informací od příslušných orgánů státu, právnické osoby či podnikající fyzické osoby (§ 107 odst. 1). Pokud mu některé skutečnosti nejsou z těchto podkladů jasné, vyzve

žadatele, aby případné nesrovnalosti odstranil nebo vysvětlil možné nejasnosti (viz § 103). Od žadatele se pak očekává součinnost v tom smyslu, že bude dostatečně konkrétním způsobem na tyto výzvy reagovat a svá tvrzení patřičně doloží, případně konkrétně odkáže na doklady již založené v bezpečnostním spise.

[55] Nejvyšší správní soud nepovažuje námitku porušení § 89 odst. 1 zákona o utajovaných informacích za důvodnou, protože dospěl k závěru, že úřad postupoval tak, aby co nejpodrobněji zjistil majetkové poměry stěžovatele. Stěžovatel mu však způsobem svého odpovídání na jeho dotazy dostatečná zjištění neumožnil. I když na všechny dotazy úřadu odpověděl, jeho odpovědi byly často nejednoznačné a nedostatečně konkrétní. Sám stěžovatel uvedl, že jeho reakce na výzvy úřadu se mohly jevit jako nevěrohodné. Podotkl také, že úřad po něm žádal stále další a další informace, což jen svědčí o tom, že se snažil co nejpodrobněji zjistit skutkový stav věci.

[56] Stěžovatel se dále bránil tím, že podrobnější informace, než které úřadu doložil, nemá. Z jeho žaloby i kasační stížnosti je však zřejmé, že například původ některých finančních částek dokázal v soudním řízení lépe vysvětlit, zatímco úřadu odpověděl pouze stroze, případně obecně odkázal na již předložené podklady, aniž by svůj odkaz konkretizoval a vysvětlil. Nejvyšší správní soud chápe, že stěžovatel již nemusí mít vzhledem k určitému časovému odstupu všechny podklady týkající se jeho majetkových transakcí, nicméně lze očekávat, že by tyto transakce měl být schopen alespoň dostatečně konkrétně sám vysvětlit.

[57] Kasační soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že by městský soud rezignoval na zjištění informací obsažených v podkladech předložených stěžovatelem ve správním řízení, či že by vycházel z neúplných informací. V rámci přezkumu správních rozhodnutí soud neměl sám z dalších dokladů či tvrzení zjišťovat původ stěžovatelova majetku, nýbrž se měl omezit na přezkum toho, jestli stěžovatel ve správním řízení dostatečně jasně své majetkové poměry vysvětlil. Po přezkumu napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud zjistil, že se městský soud naopak podrobně a s pochopením zabýval jednotlivými reakcemi stěžovatele.

[58] Stěžovatel také městskému soudu vytkl, že některé dílčí žalobní námitky vytrhl z kontextu a chybně je neposuzoval v návaznosti na hlavní žalobní námitku, a tedy porušení § 89 odst. 1 a 2 zákona o utajovaných informacích. Nejvyšší správní soud je naopak názoru, že městský soud se snažil pečlivě vypořádat s veškerými stěžovatelovými námitkami a z obsahu jeho rozhodnutí je patrné, že si je vědom stěžejní argumentace stěžovatele i kontextu, do kterého měly námitky zapadat. Spíše je namístě vytknout stěžovateli, že podstatu své žaloby i kasační stížnosti rozmělnil velkým množstvím námitek, jež často nemají žádné procesní vyústění ani konkrétně nebrojí proti zastavení bezpečnostního řízení, a není tak zcela jednoduché se v jeho podáních orientovat.

[59] Celou kasační stížností se prolíná také pocit stěžovatele, že zjišťování informací o jeho osobě a původu jeho majetku bylo prováděno pouze pro potěchu zaměstnanců úřadu, se snahou stěžovatele poškodit a narušit jeho práva v oblasti ochrany osobních údajů. Nejvyšší správní soud však s těmito nařčeními v žádném případě nesouhlasí. Stěžovatel si musí uvědomit a pochopit, že pokud žádá o osvědčení o bezpečnostní prověrce dle zákona

o utajovaných informacích, je třeba, aby podstoupil a snesl poměrně podrobné prověření své osoby týkající se jeho spolehlivosti a schopnosti zachovávat mlčenlivost. Pokud se jedná o výtku, že informace o jeho osobě jsou zveřejněny v rozsudcích, k tomu soud uvádí, že rozsudky podléhají anonymizaci tak, aby v nich nebyly účastníci řízení – fyzické osoby – identifikovatelné.

[60] Stěžovatel se dále vyjadřuje k jednotlivým dle žalovaného nedostatečně prokázaným majetkovým poměrům. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel skutečně uváděl ve svých odpovědích na dotazy úřadu natolik neurčité a obecné odpovědi, že je třeba žalovanému přisvědčit, že neposkytl při prověřování jeho osoby dostatečnou součinnost. Tento závěr rozvádí soud níže v návaznosti na stěžovatelovy námitky zabývající se jednotlivými údaji, které dle žalovaného a městského soudu nebyly dostatečně prokázány.

[61] Stěžovatel se domnívá, že dostatečně odpověděl na dotaz úřadu (viz výzva ze dne 5. 10. 2009, k otázce 3. odstavce druhé strany), zda byla dodržena podmínka uvedená v kupní smlouvě na nemovitost, ve které se stěžovatel zavázal, že sjednanou kupní cenu v celkové výši 1.240.480 Kč zaplatí na účty prodávajících nejpozději do 5 dnů od předložení výpisu z listu vlastnictví, kde bude kupující uveden jako vlastník předmětného pozemku. Z výpisu katastru nemovitostí pak bylo zjištěno, že právní účinky vkladu vlastnického práva se datují ke dni 21. 5. 2007. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v tom, že ze stěžovatelovy odpovědi (viz písemnost ze dne 21. 10. 2009, č. 1. 239 správního spisu) vyplynula pouze obecná informace, že transakce byla úspěšně završena a žádná ze stran nevznesla k uzavřené smlouvě námitky; úřadu se tak nedostalo odpovědi, jestli byla kupní cena uhrazena v termínu dle smlouvy nebo ne. V porovnání s ostatními odpověďmi stěžovatele však soud považuje tuto ještě za poměrně konkrétní, zejména se však nejednalo o klíčovou otázku k posouzení původu stěžovatelova majetku, proto i případné nesprávné posouzení soudu této námitky by nemělo vliv na výsledek řízení.

[62] Dále stěžovatel soudu vytýká nesprávné posouzení předloženého přehledu úspor (bod č. 12 kasační stížnosti), ke kterému stěžovatel přiložil přesný popis, co které jednotlivé číslo znamená, v případě nesrozumitelnosti se mohl úřad stěžovatele doptat. Soud tak v rozporu se zákonem nepovažoval některé podstatné informace za relevantní, patrně proto, že obsahovaly velké množství číselných údajů. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel jako přehled úspor za 31 let své života (tj. od narození do věku 31 let), které představovaly částku více než 2 mil. Kč a pocházely zejména z drobných příspěvků od rodičů, předložil tabulku, jejíž jednotlivé sloupce představovaly jednotlivé roky s tím, že každému roku patří 365 řádků. Popisované roky se dle jeho slov pohybovaly od prvního roku cca na hladině 80 Kč a každý další rok jeho života se mohly o 5 Kč zvyšovat s tím, že průměrné zhodnocení naspořených prostředků se navíc patrně pohybovalo na úrovni 5 % p. a. Také Nejvyšší správní soud považuje tuto tabulku za nevypovídající. Úřad se totiž stěžovatele dotazoval na výši a původ jeho úspor, výnosů z investičního portfolia a z dědictví z toho důvodu, že mělo jít o prostředky, které stěžovatel investoval do fondu Sporoinvest ve výši 1.428.000 Kč ke dni 19. 9. 2003 a do fondu ESPA ve výši 1.724.927 Kč. Úřad požadoval přesný původ těchto částek, což se z odpovědi stěžovatele (byť velmi podrobné) nedozvěděl. Podstata otázky totiž směřovala

k původu těchto úspor, na což stěžovatel odpověděl pouze tak, že se jednalo o drobné příspěvky od rodičů. Vzhledem k tomu, že ve výsledku byla takto uspořena částka převyšující 2 miliony Kč, nejedná se dle názoru soudu o zcela běžné drobné příspěvky od rodičů a bylo proto třeba původ těchto příspěvků lépe specifikovat.

[63] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že by dostatečně vysvětlil své měsíční náklady v posledních pěti letech (viz body č. 13 a č. 25 kasační stížnosti). Stěžovatel argumentoval tím, že úřad žádal celkové výdaje, nikoliv jednotlivé výdaje za bydlení, stravu atd., které byly ve výzvě uvedeny v závorce. Soud podle jeho názoru tuto výzvu parafrázoval tak, aby to vypadalo, že stěžovatel měl uvést zvlášť výdaje za bydlení, dopravu, stravu atd. Uvedl, že jeho výdaje byly v posledních pěti letech do sta tisíc korun, a průměrné měsíční výdaje v tomto období odhaduje řádově do 1.000 Kč. Stěžovatel v kasační stížnosti podrobně zdůvodňuje výši těchto svých nákladů. Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k tomu, že stěžovatelovy náklady jsou velmi nízké, což způsobuje jejich nevěrohodnost, bylo na něm, aby pravdivost tohoto svého tvrzení doložil. Například jen výdaje na bydlení či běžný provoz domácnosti obvykle značně převyšují stěžovatelem uvedenou částku, proto bylo namístě, aby rozvedl, jak tyto náklady hradí, resp. kdo je hradí za něj. I kdyby tedy soud uvěřil tvrzení stěžovatele, že jeho způsob života je založen čistě prakticky „na chlebu, vodě a vzdělání“, není dost dobře představitelné, že by z částky 1.000 Kč měsíčně byl při běžném životě opravdu schopen uhradit všechny nezbytné náklady. Neuvedl přitom, že by žil u někoho, kdo za něj část nákladů hradí, nebo cokoliv, co by vysvětlovalo jeho situaci. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s městským soudem, že obecné tvrzení o měsíčních výdajích stěžovatele nemá vypovídací hodnotu.

[64] Stěžovatel se dále domnívá, že nikdy nebyl tázan na vlastníky nemovitostí, ve kterých se zdržoval. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že úřad se opravdu zcela konkrétně na vlastníky nemovitostí nezeptal, jejich sdělení se ovšem dalo očekávat, a to i na základě požadavku úřadu na předložení případných nájemních smluv.

[65] Podle stěžovatele úřad údajně nesprávně uvedl, že docházelo k rozporům mezi částkami uvedenými stěžovatelem a jeho matkou (viz bod č. 15). Upozornil také, že časový odstup vysoce přesahoval zákonem stanovený časový horizont pro posuzování žádosti pro stupeň „Důvěrné“. Kasační soud zjistil, že konkrétně se mělo jednat o informaci, za jakou částku stěžovatel převedl svá členská práva v bytovém družstvu. Existoval zde totiž rozpor mezi tvrzením jeho matky jako svědkyně, která uvedla, že se jednalo o částku 550.000 Kč, zatímco stěžovatel uvedl, že šlo o částku 850.000 Kč. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvedl, že rozdílnost těchto částek je dána tím, že se každý vyjadřovali k něčemu jinému, nicméně toto tvrzení nijak nerozvedl.

[66] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i žalovaným v tom, že stěžovatel nedostatečně odpověděl na dotaz úřadu týkající se specifikace jeho publikační a přednáškové činnosti (viz bod č. 11) a obecně příjmů po dobu studia i později (viz bod č. 16). Stěžovatel uvedl pouze obecné informace, jako že dostával zhruba 1.000 Kč za přednášku, finanční prostředky mu byly vypláceny zpravidla ve formě různých druhů stipendií, které nelze rozeznat od odměn, nemá žádné doklady ani smlouvy a příjmy odhadl obecně na částku v řádu milionu korun. Kasační soud je toho názoru, že jestliže se jedná o poměrně vysokou částku 1 mil. Kč, měl by být stěžovatel schopen alespoň zhruba

původ této částky prokázat, například si mohl vyžádat potvrzení od studijních či personálních oddělení příslušných institucí. Pouhé uvedení institucí, od kterých tyto příjmy získal s tím, že si úřad měl podrobnosti získat sám, zcela jistě není dostatečné.

[67] Dále stěžovatel vysvětluje, že dostatečně odpověděl na dotazy žalovaného ohledně sporných finančních částek (bod č. 26). Žalovaný dle jeho názoru nemohl mít pochybnosti o původu částky 535.000 Kč, protože informace o prodeji emise ESPA byla součástí správního spisu, naprosto stejně jako u částky 53.855 Kč. Stěžovatele nenapadlo, že patrně došlo k nějaké technické chybě při prodeji, úřad však nemůže transakci zpochybnit. V případě částky 241.000 Kč soud zpochybňuje prakticky všechno, co může, plete si ČNB a ČSOB, data i roky apod., zároveň překrucuje povahu komunikace stěžovatele s úřadem o této věci. Ohledně částky 232.000 Kč je rozsudek soudu vnitřně sporný. Soud sice správně konstatuje, že žalovaný nezohlednil listiny, které jsou ve správním spise, ale stěžovateli vytýká, že na konkrétní výzvu reagoval obecným sdělením. I pro částku 210.000 Kč je ve spise dostatek konkrétních podkladů pro vyhodnocení původu celé částky. Dokumentace o výhře u TV Nova je součástí správního spisu, úřad ji však zcela ignoroval. Údajná nejasná vyjádření jsou dle stěžovatele pouze zástupným problémem nedostatku kvalifikace na straně úřadu.

[68] Nejvyšší správní soud tyto informace o prokázání uvedených částek ověřil ve správním spisu a dospěl k závěru, že stěžovatelově námitce o dostatečném prokázání původu svého majetku nemůže přisvědčit. Stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti neuvádí nic konkrétního, čím by závěry městského soudu v tomto směru vyvrátil.

[69] Ohledně částky 535.000 Kč stěžovatel ve své odpovědi (č. l. 239 správního spisu) stěžovatel uvedl, že tuto částku převedl na účet u ČNB v souvislosti s transakcemi při nákupu pozemku a tato částka pocházela z jeho dalších úspor. Úspory, které měl z let do roku 2001, pocházely zejména z drobných příspěvků od rodičů. Stěžovatel tedy úřadu na jeho dotaz k upřesnění nespecifikoval, že se jednalo o částku získanou z prodeje emise ESPA. Pokud stěžovatel uvádí, že tyto informace jsou ve správním spise založeny, měl to k upřesňujícímu dotazu úřadu sdělit, případně odkázat na konkrétní dokument, ze kterého tak vyplývá. Pokud to však neučinil a pouze obecně odpověděl, že se jedná o prostředky z úspor, nepodařilo se mu původ této částky dostatečně objasnit.

[70] Pokud se jedná o vklad částky 241.000 Kč na účet u ČNB ze dne 15. 5. 2007, stěžovatel ve své odpovědi na výzvu k doplnění uvedl, že tuto částku vložil v uvedeném období na tento účet patrně jako iniciační prostředky pro v této době nově založený účet a patrně šlo zejména o přesun prostředků z rušeného účtu u ČSOB. Jak však uvedl žalovaný i městský soud, tento vklad nebyl prokázán, neboť ze spisu vyplývá, že z účtu č. X vedeného u ČSOB byly ve dnech 10. 5. 2007 a 21. 5. 2007 převedeny částky ve výši 300.000 Kč a 169.880 Kč na účet č. X vedený ČNB. Z výpisů není patrné, že by byla z účtu vybrána částka 300.000 Kč v hotovosti, jak stěžovatel uvedl v řízení před městským soudem. Nebylo tedy doloženo, že by sporná částka 241.000 Kč byla z účtu ČSOB převedena.

[71] Vklad částky 232.000 Kč na účet u ČSOB v říjnu roku 2005 stěžovatel ve své odpovědi na výzvu k doplnění vysvětlil tak, že šlo opět o iniciační částku při založení účtu

a její původ je v úsporách z jeho činnosti v předchozích měsících, kdy získával výplatu v rámci své práce v hotovosti a nepracoval proto s účtem v bance. Stěžovatel však nekonkretizoval, o jakého zaměstnavatele se jednalo, a upřesňující otázku zodpověděl pouze obecně. Ze správního spisu sice vyplývá, že stěžovatel byl v období od září roku 2004 do září roku 2005 zaměstnán u Národohospodářského ústavu AV ČR, což žalovaný nesprávně zhodnotil, avšak právě proto se úřad stěžovatele doptával na podrobnosti, aby si tyto skutečnosti ujasnil.

[72] Ani původ částky 210.000 Kč nepovažuje Nejvyšší správní soud za perfektně zdůvodněný. Jednalo se o rozdíl mezi částkou 1 mil. Kč vloženou na účet vedený Českou spořitelnou, a. s. dne 19. 5. 2003 a částkou 789.310,71 Kč, kterou stěžovatel obdržel dne 19. 5. 2003 jako náhradu vkladu od Fondu pojištění vkladů (viz podání ze dne 19. 9. 2008), a to z titulu výplat náhrad vkladů klientů Union banky, a. s. Tyto příjmy se opět k dotazu úřadu stěžovateli nepodařilo dostatečně zdůvodnit, neboť tento rozdíl nijak konkrétně nevysvětlil.

[73] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel skutečně nebyl schopen konkrétně k uvedeným částkám v řádu statisíců korun uvést jejich původ. Lichý je jeho odkaz na to, že informace vysvětlující tyto částky jsou založeny ve spise. Z výzvy k doplnění údajů ze dne 5. 10. 2009 je totiž zřejmé, že úřad původ těchto částek ze stěžovatelem předložených listin nezjistil, a proto se ho také na tyto informace dotazoval. Na obhajobu úřadu je třeba uvést, že stěžovatel předložil velké množství podkladů, ve kterém nebylo zcela snadné se zorientovat, a proto je naprosto legitimní, pokud si své nejasnosti ohledně některých částek (byť by jejich původ alespoň částečně z důkazního materiálu vyplýval) snažil vyjasnit výzvou k doplnění těchto údajů. Bylo tak na stěžovateli, aby úřadu konkrétně původ uvedených částek vysvětlil a případně odkázal na konkrétní listiny obsažené ve správním spisu, které toto dokládají. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že stěžovatel mohl vyvinout větší snahu k objasnění původu finančních prostředků (nikoliv pouhé obecné odkázání na dokumenty ve spise bez bližšího vysvětlení nebo odvolání se na rodinné úspory), to však neučinil a omezil se pouze na obecná tvrzení, která k vyjasnění nesrovnalostí úřadu v přehledu částek, nepřispěla.

V.C Dezinterpretace některých písemností městským soudem

[74] Další okruh námitek se týká dezinterpretace některých písemností ze správního spisu městským soudem, které jsou dle stěžovatele vedeny snahou soudu, aby to vypadalo, že stěžovatel neodpověděl na všechny otázky ve výzvách, byť tomu tak nebylo (viz bod č. 8), nebo že některé informace týkající se jeho majetku zatajil. K této námitce Nejvyšší správní soud nejprve v obecné rovině uvádí, že stěžovatel zcela nepřípadně „převrací každé slovo“ rozsudku městského soudu a snaží se najít jakékoliv nesprávné nebo alespoň ne zcela jednoznačné vyjádření, které ihned převrací proti sobě a odvolává se na neutuchající snahu městského soudu stěžovatele poškodit. Lze se tak zcela ztotožnit s tvrzením městského soudu, že smyslem přezkumu správních rozhodnutí není rozbor jednotlivých vět odůvodnění rozhodnutí nebo jednotlivých písemností. Cílem by naopak měl být přezkum rozhodných okolností týkajících se podstaty věci.

[75] Po prostudování správního spisu a spisu městského soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že toto tvrzení není důvodné. Pokud městský soud zestručnil některé skutečnosti uvedené ve správním spise, činil tak z důvodu úspornosti a výstižnosti; z postupu městského soudu ani z tvrzení stěžovatele není zřejmá žádná snaha soudu stěžovatele poškodit nebo jakýkoliv zájem na vytvoření konstrukce, že stěžovatel zatajil rozhodné údaje o svém majetku. Např. to, že soud ve výčtu uvedl, že správní orgán zjistil vlastnictví nemovitosti v k. ú. Babice nijak nezpochybňuje skutečnost, že mu tuto informaci sdělil sám stěžovatel.

[76] Pokud jde o desinterpretaci znaleckého posudku znalce PhDr. Marka Preisse, Ph.D. je třeba stěžovateli přisvědčit, že soud nesprávně uvedl, že osobnost stěžovatele je podle tohoto rozsudku akcentovaná, a to ve smyslu vysokého zaměření se na výkon, malé interpersonální citlivosti a empatie oproti značné *nejistotě* a nedostatečné míře citlivosti. Místo slova *nejistotě* zde totiž mělo být naopak slovo *sebejistotě*, jak je to uvedeno v textu znaleckého posudku. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se však jedná o pouhou chybu v psaní, která neměla pro věc žádné následky. Je také pravdou, že znalec se výslovně v posudku nezmiňuje o konfliktnosti stěžovatele, nicméně soud toto z posudku vyvodil, což taktéž není žádným pochybením. Pokud se jednalo o to, že úřad v písemnosti č. 260 uvedl, že „mezi zájmy účastníka patří spor“, pak je zjevné, že zde mělo být uvedeno místo slova spor slovo sport, jak je to obsaženo ve znaleckém posudku. Jedná se o pouhou zjevnou písařskou chybu. V této souvislosti stěžovatel brojí (viz jeho vyjádření k bodu č. 10 rozsudku) proti dokumentu založenému na č. l. 200 správního spisu. Kasační soud k tomu uvádí, že se jedná pouze o určité shrnutí či interpretaci znaleckého posudku osobnosti stěžovatele; závěry této písemnosti vyplývají z posudku a není zřejmé, proč je stěžovatel považuje za šílené.

[77] Je též nutno připomenout, že městský soud neposuzoval samotnou bezpečnostní spolehlivost stěžovatele, nýbrž pouze to, zda dostatečně doložil své finanční poměry. Městský soud tedy sice shrnul výsledky znaleckého posudku, nicméně pro posouzení dostatečnosti prokázání majetkových poměrů pro něj nebyly nijak klíčové.

[78] Stěžovatel dále soudu vytýká jeho mnohá dílčí vyjádření, která naprosto nemají žádný vliv na jeho rozhodnutí. Jde například o to, že soud údajně nesprávně odkazuje na výsledcích stěžovatele místo pohovoru atd.

[79] Absolutně bez významu pro výsledek řízení je také stěžovatelova výtku směřující proti bodu č. 9 rozsudku, podle které úřad neobdržel odpověď stěžovatele dne 22. 10. 2009 ale dne 21. 10. 2009, což do jisté míry uznává i sám stěžovatel.

V.D Namítaná procesní pochybení v bezpečnostním řízení

[80] Stěžovatel brojí proti délce řízení před žalovaným (bod č. 20), která dle něj dokládá i velmi nízký respekt před zákonem. K této obecné námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že s ohledem na lhůty pro ukončení řízení o vydání osvědčení fyzické osoby stanovené v § 117 zákona o utajovaných informacích, je vskutku nutno považovat bezpečnostní řízení vedené se stěžovatelem za velmi dlouhé. Na druhou stranu je třeba podotknout, že délka řízení je vždy závislá také na chování žadatele a na úrovni jeho spolupráce s úřadem při

dokládání požadovaných údajů. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neposkytoval dostatečné odpovědi a úřad ho musel opakovaně vyzývat k doplnění údajů, nelze vytýkat dlouhou délku řízení pouze žalovanému.

[81] Stěžovatel se domnívá (bod č. 22), že rozhodnutí vydané ve druhém stupni bylo jednoznačně ovlivněno Mgr. Š., který jako oprávněná úřední osoba rozhodoval v I. stupni. Brojí přitom zejména proti tomu, že tento pracovník úřadu vypracoval předkládací zprávu k rozkladu, jež je v podstatě nejzásadnějším podkladem rozhodnutí. Podle zákona je však osoba, která rozhodovala v I. stupni vyloučena ze zákona z celé druhostupňové fáze. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že tyto námitky vypovídají o nepochopení bezpečnostního řízení před úřadem, jež je popsáno v části IV. zákona o utajovaných informacích. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že z řízení je vyloučena úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni řízení (viz § 90 odst. 2 uvedeného zákona). Předložení věci k rozhodnutí o rozkladu spolu se stanoviskem k tomuto rozkladu (předkládací zprávou) ovšem není činností probíhající v rámci druhostupňového řízení. Tento postup je zcela v souladu se zákonem o utajovaných informacích, který uvádí, že *„nerozhodne-li Úřad o rozkladu podle odstavce 1 nebo podle § 128, předloží jej se svým stanoviskem a s veškerým spisovým materiálem do 15 dnů od doručení rozkladu řediteli Úřadu“* (viz § 129 odst. 3). Ostatně obdobné pravidlo je obsaženo i v obecné úpravě správního řízení (viz § 152 ve spojení s § 88 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Jde tedy o úkon, který provádí dle zákona správní orgán I. stupně, a nejedná se ještě o samotnou „druhostupňovou fázi řízení“, jak se domnívá stěžovatel. Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by z rozhodování věci v I. stupni měl být vyloučen Mgr. Š. pro jeho podjatost, neboť jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno správního orgánem I. stupně (bod č. 23). Tato skutečnost totiž podjatost úřední osoby nezakládá. Stejně tak nemá smysl v rámci soudního přezkumu správního rozhodnutí brojit proti předkládací zprávě k rozkladu, neboť obsah této listiny nemá v tomto kontextu žádnou relevanci.

[82] Stěžovatel brojí také proti složení rozkladové komise (bod č. 24). Zákon i vnitřní předpis žalovaného totiž vyžaduje pětičlennou rozkladovou komisi, zatímco z dokumentu o jednání rozkladové komise přímo vyplývá, že tato komise byla tříčlenná a nevyplývá z něj, že by snad měla další dva nepřítomné členy. S touto námitkou se zcela vyčerpávajícím způsobem a správně vypořádal městský soud. Složení rozkladové komise bylo v souladu s § 130 zákona o utajovaných informacích, podle kterého je rozkladová komise minimálně pětičlenná, jednat může za přítomnosti nadpoloviční většiny svých členů, tj. tří. Podle § 3 tohoto ustanovení *„většinu členů rozkladové komise tvoří zaměstnanci státu zařazení v jiných orgánech státu než v Úřadu“*. Ve věci stěžovatele přitom rozhodovala tříčlenná komise, což je naprosto v souladu se zákonem. Není přitom nutné, aby uvedení dalších dvou nepřítomných členů rozkladové komise bylo uvedeno v zápisu o jejím jednání. Stěžovatel ostatně ani nezmiňuje žádné konkrétní pochybnosti o nesprávném složení rozkladové komise, spíše se jedná o jeho ničím nepodložené spekulace.

[83] Dále stěžovatel namítá (bod č. 28), že jeho skutečnost, že ho Mgr. Š. odvedl na odlehlé místo a dopustil se korupčního jednání, nelze objektivně prokázat jiným způsobem než jeho svědectvím. Neexistenci této schůzky neměl ředitel úřadu jak zjistit. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že k tomuto tvrzení stěžovatele neexistují žádné důkazy a takovému jednání Mgr. Š. nic nenasvědčuje. Městský soud trefně

poukázal na skutečnost, že stěžovatel tuto tvrzenou schůzku s Mgr. Š. oznámil žalovanému až více než měsíc po jejím údajném konání, což také nepřispívá věrohodnosti tohoto tvrzení.

[84] Nejvyšší správní soud také souhlasí s městským soudem v tom, že žalovaný nediskriminoval stěžovatele na základě jeho vzdělání (viz bod č. 17). Žalovaný pouze výstižně poznamenal, že vzhledem k jeho vzdělání a aktivitám je nepravděpodobné, že by alespoň část dokladů prokazující původ jeho majetku neměl k dispozici. Jednalo se tak spíše o podpůrnou argumentaci.

[85] Podle stěžovatele byl úřad v řízení veden snahou co nejvíce stěžovatele poškodit a aktivně usiloval o to, aby stěžovatel přišel o svou práci a úřad tak mohl řízení zastavit (viz bod č. 5). Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčuje. Nevypovídají o tom ani stěžovatelem tvrzené nesrovnalosti v doručování některých písemností, které měly být adresovány bezpečnostnímu řediteli ČNB. Je zřejmé, že stěžovateli se všechny písemnosti dostaly do rukou a případné dílčí nesrovnalosti v doručování neměly vliv na zákonnost napadených správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by cílem úřadu bylo připravit stěžovatele o jeho práci v České národní bance a řízení pak zastavit. Jak městský soud správně zmínil, úřad doručoval stěžovateli písemnosti na adresu jeho zaměstnavatele, kterou sám stěžovatel jako doručovací adresu uvedl. Zcela srozumitelné je také vyjádření městského soudu k písemnosti úřadu založené na č. l. 225, ve které úřad žádal od zaměstnavatele stěžovatele vyjádření mimo jiné na nadměrné požívání alkoholických nápojů nebo omamných látek, projevy agresivního či násilného chování. Tento dotaz je v případě zjišťování bezpečnostní spolehlivosti zajisté namístě, a to i v případě, kdy stěžovatel znaky takového jednání za dobu správního řízení nijak neprojevoval.

[86] Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by měl úřad jakýkoliv subjektivní zájem o získání nějakého kompromitujícího materiálu na účastníka řízení, který by mohl být použit na vydírání stěžovatele za účelem získání jeho peněženích prostředků, o nichž se úřad v průběhu řízení dozvěděl. Tyto námitky již stěžovatel v kasační stížnosti blíže nespecifikoval a Nejvyšší správní soud jejich důvodnost v obecné rovině neshledal. Podle jeho názoru se jedná spíše o spekulace stěžovatele pramenící jednak z nespokojenosti s výsledkem bezpečnostního řízení a jednak z pocitu nelibosti způsobeného důkladným prověřováním jeho osoby.

V.E Shrnutí

[87] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal, že by bezpečnostní řízení bylo vedeno v rozporu s § 89 odst. 1 zákona o utajovaných informacích. Potvrdil tak závěr žalovaného i městského soudu, že stěžovatel neposkytoval v průběhu bezpečnostního řízení dostatečnou součinnost ke zjištění rozhodných okolností pro rozhodnutí věci. Úřad proto postupoval správně, pokud řízení o žádosti stěžovatele z tohoto důvodu zastavil.

[88] Žalovaný se nedopustil v průběhu bezpečnostního řízení ani porušení § 89 odst. 2 zákona o utajovaných informacích, neboť se neprokázalo, že by úřad jakkoliv znevažoval osobní čest a důstojnost osob řízením dotčených.

[89] Postupem městského soudu nedošlo k porušení stěžovatelova práva na svobodnou volbu povolání ani práva získávat prostředky pro své potřeby prací. V souladu se čl. 26 odst. 2 Listiny totiž zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Pokud žalovaný řízení o žádosti o osvědčení ve stupni Důvěrné, které bylo vyžadováno pro výkon stěžovatelova povolání, v souladu se zákonem zastavil a městský soud správně potvrdil zákonnost takového rozhodnutí, neznamená to neoprávněné odepření práva na svobodnou volbu povolání ani práva získávat prostředky pro své potřeby prací.

VI. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[90] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[91] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu